

»Stk. 7. Beregningsgrundlaget efter stk. 4, således som det er opregnet pr. 4. oktober 1982, forhøjes den 1. april 1984 og den 1. oktober 1984 med 45 kr.«

Til § 2

20) Stk. 1 affattes således:

»Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. januar 1983, § 1, nr. 2, dog først den 3. januar 1983, og § 1, nr. 1, 10, 11, 12, 17, 19, 23, 25 og 26, dog først den 1. april 1983.«

Til § 3

Af et *mindretal* (Lone Dybkjær (RV)), tiltrådt af et *mindretal* (Albertsen (S), Mette Groes (S), Torben Lund (S), Lykkeitoft (S), Erik B. Smith (S) og Taanquist (S)):

21) Stk. 2 udgår.

Af *socialministeren*, tiltrådt af et *flertal* (udvalget med undtagelse af Agerschou (SF), Birthe Hansen (SF) og Tove Niemann (FP)):

22) Stk. 2 affattes således:

»Stk. 2. § 1, nr. 17, har virkning for dagpenge, der er udbetalt efter den 1. januar 1981.«

Bemærkninger

Til nr. 1

Udvidelsen af karensdageordningen er et naturligt led i det udvidede ansvar, som arbejdere, funktionærer og tjenestemænd bør have. Der vil kun for meget få familier kunne opstå problemer med indførelse af to karensdage, idet normalt antal fraværperioder for disse grupper udgør to til tre.

En af fordelene ved selvrisikoordningen bliver, at samfundet ikke overbebyrdes med al den administration, som de første sygedage medfører. Naturligvis kan der være medborgere, hvis økonomi er så udhulet, at de ikke kan bære at være selvbetaler i blot en lille uges tid, f.eks. hvis de har haft hyppige tilbagefald af sygdom og/eller arbejdsløshed. Her må det almindelige sociale sikkerhedsnet træde til. Andre vil måske selv tegne frivillige forsikringer for at dække deres selvrisiko,

og det skal staten naturligvis ikke blande sig i.

Til nr. 2

Ændringsforslaget tilsigter en arbejdsgiverbetalingsperiode på indtil tre dage.

Mindretallet beklager, at det af statsøkonomiske årsager er nødvendigt at pålægge arbejdsgiverne denne betalingspligt, og håber da også, at det i løbet af få år vil være muligt helt at afskaffe arbejdsgiverbetalingsperioden.

Ændringsforslaget vil ganske givet medføre, at flere tusind virksomheder vil være indstillet på at foretage nyansættelser. Forholdet er jo nemlig det under de nuværende forhold, at arbejdsløsheden stadig væk forøges med flere snese tusinde mennesker som følge af, at masser af virksomheder ikke tør indlade sig på at ansætte ny arbejdskraft, fordi virksomheden er stillet over for risikoen for, at man i lange perioder skal betale løn til folk, hvis arbejdsindsats man ikke kan benytte, og hvis sygdom tværtimod i mange tilfælde stiller virksomheden i en vanskelig situation.

Til nr. 3

Ændringsforslaget tilsigter udelukkende at forhindre titusindvis af stridigheder, der vil opstå i forbindelse med fortolkningen om tilbagefald.

Efter mindretallets opfattelse vil der ikke opstå sociale problemer i forbindelse med afskaffelsen af »tilbagefaldsparagraffen«.

Til nr. 4

Forslaget om forlængelse af arbejdsgiverperioden fra 5 til 13 uger kan i forhold til nyansatte forekomme særlig byrdefuld. Det foreslås derfor, at retten til dagpenge fra arbejdsgiveren tidligst indtræder 8 uger efter ansættelsen.

Til nr. 5

I sammenhæng med forslaget om forlængelse af arbejdsgiverperioden fra 5 til 13 uger foreslås det, at retten til dagpenge fra arbejdsgiveren ophører ved fratrædelse, hvis arbejdsgiveren dokumenterer, at fratrædel-